

Neuvěřitelně zábavná
cesta vílími zeměmi a temnou magií.
NPR

Sunday
Times
Bestseller

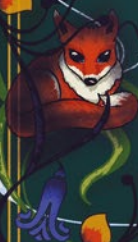
MAPA JINOZEMÍ

HOŠT

EMILY WILDOVÉ

HEATHER
FAWCETTOVÁ

HEATHER
FAWCETTOVÁ

MAPA
JINOZEMÍ
EMILY WILDOVÉ

BRNO 2025

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

FAMILY WILDE'S MAP OF THE OTHERLANDS

Copyright © 2024 by Heather Fawcett

All rights reserved

Published in the United States by Del Rey,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York.

Cover design © Vera Drmanovski

Translation © Ivana Svobodová, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2938-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-2939-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2940-7 (MobiPocket)

14. ZÁŘÍ 1910

Noha se mi nevešla do kufru, proto jsem ji zabalila do kusu látky a silou jsem ji vecpala do starého tlumoku, který si někdy brávám na výpravy. Překvapivě — nebo možná nepřekvapivě, neboť se jedná o nohu víly — není špinavá ani nijak odpudivě nezapáchá. Pochopitelně už je dávno mumifikovaná a nezasvěcený pozorovatel by ji nejspíš považoval za kozí kopyto, třeba za nepravděpodobnou obětinu vykopanou z hrobky nějakého starověkého faraona. Ačkoli noha nezavání nijak odporně, od chvíle, kdy jsem ji přinesla k sobě do pracovny, nahodile zachytávám vůni polních květů a drcené trávy, kterou přinaší nenápadný vánek, jehož zdroj se mi nedaří odhalit.

Hleděla jsem na svůj nyní vypouklý tlumok a připadala jsem si směšně. Věřte mi, když říkám, že bych raději po kampusu nepřenášela *nohu*. Jenomže o vílích ostatcích, ať už mumifikovaných, nebo ne, je známo, že se s oblibou vytrácejí, jak je zrovna napadne, a mohu jen předpokládat, že nohy budou k podobným potulkám projevodat obzvláštní sklony. Budu ji muset uchovávat u sebe, dokud se neukáže, že už mi k ničemu nebude. Panebože.

Tiché odbíjení stojacích hodin mě upozornilo, že přijdou pozdě na snídani s Wendellem. Ze zkušenosti vím, že pokud naši snídaňovou schůzku propásnu, přinese mi

jídlo osobně, a to v takovém množství, že bude celá katedra vonět po vejcích a já budu po zbytek dne muset poslouchat, jak si profesor Thornthwaite stěžuje na svůj citlivý žaludek.

Věnovala jsem chvilku tomu, abych si svázala vlasy do drdolu. Během uplynulých týdnů, kdy jsem se nechala strhnout jedním ze svých období posedlosti, při nichž nedokážu myslet pomalu na nic jiného než na předmět svého výzkumu, jsem si je nechala narůst až příliš dlouhé. A otázka Wendellových dveří mě pohltila víc než jakákoli jiná akademická záhada, kterou si dokážu vybavit. Vlasy nejsou jediným prvkem vzhledu, který jsem poslední dobou zanedbávala — mé hnědé šaty jsou pomačkané a nejsem si zcela jistá, jestli se dají nazvat čistými. Našla jsem je v hromadě jiných pochybně vypraných svršků na dně šatníku.

„Pojď, drahoušku,“ řekla jsem Stínovi. Můj pes pocítl, se zívnutím se zvedl z pelechu u naftových kamínek a protáhl si obří tlapy. Na okamžik jsem se zastavila a spokojeným pohledem jsem přelétla po své pracovně — když jsem přednedávnem získala definitivu, zdědila jsem spolu s ní i prostornější pracovnu a teď sídlím troje dveře od Wendella (který samozřejmě našel záminku, proč si kvůli těm šesti metrům odstupu navíc stěžovat). Stojací hodiny byly součástí vybavení pracovny, stejně jako dlouhé damaškové závěsy, lemující výsuvné okno s výhledem na rybník u Rytířské koleje, který byl v tento okamžik posetý labutěmi, a jako skvostný dubový stůl se zásuvkami vyložený černým sametem. Pochopitelně jsem sem přidala knihovničky a žebřík, abych dosáhla na nejvýš uložené svazky, zatímco Wendell trval na tom, že místnost vyzdobí dvěma fotografiemi z Hrafnsviku, o nichž jsem ani netušila, že je pořídil, přičemž na jedné stojím s Liljou a Margret v zasněžené zahradě a druhá

zachycuje výjev z vesnice. Dále Wendell přinesl vázu se sušenými květinami, jež z nějakého důvodu nikdy nepřestávají vonět, a obraz Stína, který nechal namalovat jako dárek k mým dvacátým osmým narozeninám a nyní mu pořídil nový rám — dobrá, na to si nemůžu stěžovat. Memu hromotlukovi to na portrétu sluší.

Prošla jsem kolem několika studentů zabořených hluboko do křesel ve společenské místnosti katedry dryádologie, otevřeném prostoru za pracovny profesorů, který se honosí útulným krbem — v tomto teplém zářijovém dni vyhaslým — a působivou řadou oken vyšších než několik mužů, s půlměsíčky vitráží na vrcholu, za nimiž se v gotické nádheře tyčí knihovna lékařské fakulty, jejíž blízkost vyvolává bezpočet ironických poznámek na vrub náchylnosti dryádologů k podivným zraněním. V jednom koutě se nachází bronzová urna plná soli — podle univerzitní legendy tato tradice začala jako vtip, ale spousta sinálých adeptů bakalářského titulu se u této schrány po první přednášce o zlovolných šotcích zastavila, aby si jejím obsahem naplnili kapsy. Ne že by si museli dělat velké starosti, jelikož se běžně nestává, že by se k nám na katedru zatoulali zástupci Lidu, aby si poslechli, co o nich my smrtelníci vykládáme (až na Wendella). Na tlusté koberce rozprostřené různě po podlaze je třeba našlapovat opatrně kvůli hrbolkům, pod kterými se skrývají zastrčené mince. Podobně jako v případě soli i tato tradice nejspíš vznikla jako žertovné rozptýlení, nikoli jako vážně míněné opatření, které má udržovat Lid v bezpečné vzdálenosti od našich poslucháren, a nyní povětšinou představuje jistý druh rituálu pro štěstí, kdy studenti před zkouškou nebo obhajobou dizertace přitisknou na podlahu půlpenci. (Je známo, že méně pověřiví mladí vědci tuto skromnou pokladnici drancují, když nemají dost peněz, aby šli do hospody.)

Jakmile jsme vyšli ven, Stín šťastně zabručel — obvykle je to tichý pes —, vrhl se do sluncem zalité trávy a začal čenichat, jestli v ní nenajde šneky nebo jiné poživatiny.

Následovala jsem ho poklidnějším krokem a vychutnávala jsem si teplo slunce na tváři a chladný osten patrný ve větru, jenž ohlašoval příchod podzimu. Přímo za hlavní budovou dryádologie stojí dryádologická knihovna, obrostlá břečťanem, která se vypíná nad trávníkem porostlým stromy, jež jsou v této části Británie proslulé tím, že je mají víly v oblibě: tis a vrba. Několik studentů podřimovalo pod největším z nich, košatou prastarou vrbou, o níž kolovaly domněnky (obávám se, že mylné), že ji obývá spící lepríkón, který se jednoho dne probudí a naplní zlatem kapsy prvního spáče, na něhož narazí.

Když jsem vstoupila do stínu knihovny, zmocnil se mě příjemný pocit spřízněnosti. Dovedu si představit, jak by si ze mě Wendell dělal legraci za to, že vnímám knihovnu jako členku rodiny, ale mně je to jedno. Ostatně nechte mé deníky, i když mě s chutí popichuje kvůli tomu, že zvyk psaní deníku nadále zachovávám i po našem odjezdu z Ljoslandu. Zdá se, že toho nedokážu nechat; připadá mi, že mi to nesmírně pomáhá utřídit myšlenky.

Nespouštěla jsem z knihovny pohled, ani když cesta zahrnula za roh, což se ukázalo jako ne právě moudré, protože jsem se srazila s mužem přicházejícím z protějšího směru, takovou silou, že jsem málem ztratila rovnováhu.

„Omlouvám se,“ spustila jsem, muž však nad mou omluvou jen neomalenež mávl rukou. V rukách držel značné množství stuh, které se podle všeho pokoušel svázat dohromady.

„Nemáte ještě nějaké?“ zeptal se zhurta. „Tyhle nebudou stačit.“

„Obávám se, že ne,“ odpověděla jsem opatrně. Muž byl vzhledem k dnešnímu počasí podivně oblečený v dlouhém plášti lemovaném kožešinou a na nohách měl vysoké boty ke kolenům. Kromě stuh v rukách z nich měl kolem krku několikrát ovinutý dlouhý řetěz a další mu div nevypadávaly z kapes. Tvořily nanejdvůh nesourodou sbírku, lišící se barvami i velikostí. Stuhy ve spojení s mužovou povážlivou výškou vzbuzovaly dojem, že mám před sebou májku v lidské podobě. Odhadovala jsem, že pokročilého středního věku. Vlasy měl z většiny hnědé, o odstín či dva světlejší než pokožku, jako by je vybělily přírodní živly, a bradu mu porůstal neupravený bílý vous.

„Na co nebudou stačit?“ zajímala jsem se.

Probodl mě naprosto nevysvětlitelným pohledem. Na jeho výrazu bylo cosi povědomého, čemu jsem nedokázala přijít na kloub, přestože jsem si byla jistá, že jsem se s tímto podivným mužem nikdy předtím nesetkala. Pocítila jsem, jak mi po šíji zvolna přejel mráz, jako by se mě někdo zlehka dotkl studeným prstem.

„Stezka je věčná,“ řekl. „Ale vy nesmíte spát — té chyby jsem se dopustil já. U duchů s popelem ve vlasech zahněte doleva, ve věčně zeleném lese pokračujte doleva a přímo skrz údolí, kde zemře můj bratr. Pokud sejdete z cesty, ztratíte pouze sebe, ovšem pokud ztratíte stezku, přijdete o vše, o čem jste nikdy netušila, že to máte.“

Užasle jsem na něj zírala. Muž ale jen sklopil zrak ke stuhám, jako by mě propouštěl, a šel si dál po svých. Samozřejmě jsem se otočila, abych zjistila, kterým směrem odejde, a příliš mě nepřekvapilo, když jsem viděla, že zmizel.

„Hm!“ zabručela jsem. „Co si o tom myslíš, miláčku?“

Stín však o muže nejevil zvláštní zájem; právě si měřil straku, která slétla na trávník, aby z něj vyškubla červa.

V duchu jsem to setkání ponechala stranou s tím, že o něm popřemýšlím později, a pokračovala jsem v cestě listnatými pozemky kampusu.

Wendellova oblíbená kavárna je uvelebená na břehu řeky Cam poblíž Pendleighova mostu. Od našich pracoven je to patnáct minut chůze, a kdyby to bylo na mně, jídávali bychom na nějakém příhodněji situovaném místě, jenomže Wendell si na snídani velice zakládá a tvrdí, že kavárna Archimedes, sousedící s katedrou matematiky, je jediným místem, kde, co se jeho týče, umí správně připravit ztracená vejce.

Jako obvykle nebylo obtížné Wendella najít; jeho zlaté vlasy přitahovaly pozornost jako maják a zaleskly se po každé, když se do nich opřel vítr, který kýval větvemi sem a tam. Wendell seděl u našeho obvyklého stolu pod třešní, jindy elegantně vzpřímený trup měl nyní shrbený, lokty opřené o stůl a čelo v dlani. Potlačila jsem úsměv.

„Dobré ráno,“ zašvitořila jsem a nenamáhala jsem se zastříti samolibost v hlase. Příchod jsem si načasovala skvěle, protože nám právě přinesli snídani. Ze slaniny a vajíček se kouřilo, stejně jako z kávy ve Wendellově šálku.

„Drahá Emily,“ pronesl, když jsem se posadila. Ani se neobtěžoval zvednout hlavu z dlaně, ale věnoval mi potutelný úsměv. „Vypadáš, jako bys přišla rovnou ze zápasu s jednou ze svých knih. Smím se zeptat, jestli jsi vyhrála?“

Nevšímal jsem si ho. „Cestou sem se mi stala zvláštní věc,“ řekla jsem a popsala jsem mu své setkání se záhadným mužem opředěným stuhami.

„Možná se na mě macecha konečně rozhodla poštvat vrahy,“ podotkl tónem, který byl víc než co jiného opovrhlivý, jako by na práci nájemných vrahů bylo něco moderního.

Pochopitelně jsem se nenamáhala zdůrazňovat, že se neznámý o Wendellovi nezmínil ani se nezdálo, že by měl co do činění s ním nebo s jeho problémy. Věděla jsem, že bych stejně dobře mohla mluvit do dubu, a tak jsem odpověděla jen: „Nevypadal moc hroživě.“

„Třeba to byl travič. Většina travičů jsou podivínská, nedůtklivá stvoření, která si značně libují v tom, že mluví v hádankách. Určitě za to může to, jak se v jednom kuse hrbí při odměřování a vdechují výpary.“ Rozmrzele se zahleděl do kávy a nasypal do ní další lžičku cukru, načež ji do sebe hodil celou na posezení.

Nabrala jsem Stínovi vajíčka a párky a položila jsem mu talíř pod stůl, kde se spokojeně usadil, a potom jsem jakoby nic pověsila tlumok na opěradlo židle. Wendell nadále nebral mocný vílí artefakt, který jsem s sebou přinesla na snídani, na vědomí, což mi připadalo zábavné. „Cítíš tu vůni?“ prohodila jsem nevinně, když jsem opět zachytila závan polních květin, který se linul z neurčitého směru.

„Vůni?“ Wendell podrbl Stína za ušima. „Zkoušíš nový parfém? Jestli ano, obávám se, že ho přehlušuje tvé obvyklé aroma kalamářů a knihoven.“

„Nemluvila jsem o sobě,“ upozornila jsem ho poněkud hlasitě.

„O čem tedy? Mé smysly dočista vyřadila z provozu ta zatracená bolest hlavy.“

„Myslím, že takhle to nefunguje,“ namítla jsem pobaveně. Ovšem jen maličko; vážně vypadal bídne. Jindy zdravý odstín jeho pokožky vystřídala našedlá sinalost, pod tmavýma očima mu vystoupily stíny. Promnul si čelo,

příčemž si prohrábl zlaté kadeře, jež se mu svezly do očí, a do toho zamumlal něco nesrozumitelného. Překonala jsem známé nutkání natáhnout ruku a kadeře mu uhladit.

„Musím přiznat, že jsem nikdy nepochopila, k čemu to každoroční obřadní trávení sebe samého slouží,“ řekla jsem. „Co tě na tom láká? Neměly by narozeniny být příjemná záležitost?“

„Domnívám se, že smrtelníci touží vytěsnit připomínku svého skonu, který se neúprosně blíží. Jenom jsem se nechal trochu unést — zpropadený Byers a jeho pijácké hry. A potom přinesli *dort* — nebo dva dorty? Každopádně, už nikdy víc.“

Usmála jsem se. Navzdory tomu, že si má Wendell ve zvyku stěžovat na vyčerpání, na bolavé nohy a na moře dalších neduhů — obyčejně když od něj někdo požaduje nevyhnutelnou tvrdou práci —, ho člověk jen zřídka vidí skutečně strádat a z jistého hlediska mi to skýtalo zadostiučinění. „Já dokázala oslavit své třicátiny — a stejně tak minulý měsíc i své jednatřicátiny —, aniž jsem se zpila do němoty. Věř mi, je to možné.“

„Taky jsi odešla z oslavy v devět. Reid, Thornthwaite a my ostatní jsme tvoje narozeniny oslavovali déle než ty. Máš jenom jiné pojetí nestřídmosti, Em.“ Così — možná záškrub prstu na vílí noze — ho konečně upozornilo na můj tlumok, protože na něj podezíravě zaměřil zrak. „Co to tam máš? A co že se pořád tak uculuješ? Máš něco za lubem.“

„Nevím, o čem mluvíš,“ řekla jsem a stiskla jsem rty, abych zatajila zmíněné uculování.

„Nechala ses znova očarovat? Mám začít osnovat další záchrannou výpravu?“

Zamračila jsem se na něj. Jak se obávám, ještě jsem nepřekonala roztrpčení nad tím, že mě začátkem letošního roku na Ljoslandu zachránil ze dvora sněžného

krále, načež jsem si svatosvatě odpřisáhla, že až se zase příště ocitneme v nějaké vílí šlamastyce, budu to já, kdo zachrání jeho. Ano, uvědomuji si, nakolik je to nelogické, jelikož to vyžaduje, aby Wendell zabředl do nějaké zoufalé situace, čemuž by bylo ideálně dobré se vyhnout, ale už je to tak. Jsem zcela odhodlaná.

„Zítřka ti všechno vysvětlím,“ slíbila jsem. „Prozatím řekněme, že se mi při výzkumu podařil zásadní průlom. Hodlám na jeho základě vypracovat prezentaci.“

„Prezentaci?“ Zatvářil se pobaveně. „Pro obecenstvo v počtu jednoho. Opravdu nemůžeš nic udělat, aniž bys přitom mávala ukazovátkem a kupou schémat?“

„Pro obecenstvo v počtu *dvou*,“ já na to. „Asi bych měla přizvat i Ariadnu.“

„Byla by rozladěná, kdybys ji vynechala.“

Zabodla jsem nůž do másla a zbytečně prudkými tahy jsem si ho natřela na toust. Ariadna je nejstarší dcera mého bratra. Přijela do Cambridge na letní semestr s hluboce zakořeněnou láskou k dryádologii, kterou můj bratr nepřekvapivě připsal na rozsáhlý seznam věcí, jež mi vyčítá. Ariadně je teprve devatenáct a s přehledem je nejbystřejší ze studentů, které jsem kdy učila. Vyznačuje se působivou horlivostí, s níž dosahuje všeho, co si zamane, ať se jedná o pozici výzkumné asistentky, lektorování po pracovní době, nebo o přístup k oddílu v dryádologické knihovně vyhrazenému pouze členům profesorského sboru, kde uchováváme svoje nejvzácnější texty, z nichž na polovině spočívá nějaké kouzlo. Obávám se, že na tom má větší podíl její zvyk připomínat mi, jak často píše Thomasovi, než její přesvědčovací schopnosti; ať si sebevíc namlouvám, že mi na tom, co si o mně bratr myslí, pranic nesejde — je o celých dvanáct let starší a v každém ohledu se ode mě liší —, navzdory všemu si představuji jeho zamračený obličej, kdykoli se

Ariadna zmíní o jejich korespondenci, a celkově vzato bych mu nerada poskytovala další materiál pro jeho seznam mých prohrěšků.

„Týká se to mých dveří?“ Wendellova přepadlá tvář se rozjasnila mladickou nadějí.

„Samozřejmě,“ odvětila jsem. „Jen lituju, že trvalo tak dlouho, než jsem vypracovala teorii, na níž se dá stavět. Všechno ti ale povím až zítra. Ještě musím jasně definovat několik detailů — a ty máš beztak odpoledne dvě přednášky.“

„To mi ani nepřipomínej.“ Znovu zabořil čelo do dlaně. „Až se jimi prokoušu — *jestli* se jimi prokoušu —, půjdu domů a zavrtám se do polštářů, dokud ten šílený hlavobol nepřejde.“

Postrčila jsem k němu mísu s pomeranči. Zdálo se, že toho moc nesnědl, což se mu nepodobalo. Jeden pomeranč si vzal, oloupal ho, potom na něj chvíli hleděl a odložil ho stranou.

„Prosím,“ řekla jsem a podala jsem mu svůj toust s máslem. Alespoň ten do sebe dokázal vpravit a vypadalo to, že mu trochu zklidnil žaludek, dost na to, aby spořádal vajíčka, která jsem mu naložila na talíř.

„Co bych si bez tebe počal, Em?“ prohodil.

„Nejspíš bys doteď poletoval po Německu a hledal své dveře,“ odpověděla jsem. „A já bych mezitím klidněji spala, protože by mi nad hlavou nevisel přízrak nabídky sňatku od krále víl.“

„Kdybys ji přijala, tak by viset přestal.“ Položil dlaň na hřbet mé ruky a škádlivě mě pohlídl palcem po kloubech prstů. „Mám ti na to téma sepsat esej? Můžu ti poskytnout rozsáhlý seznam důvodů, proč bys měla svolit.“

„To si umím představit,“ odvětila jsem suše. Rukou mi pozvolna projelo zachvění. „A co bys uvedl na prvním místě? Že se můžu těšit na věčně čisté podlahy a police,

které nepoznají prach, a taky na tvé neustálé sekýrování, že mám po sobě uklízet?“

„Ach, kdeže. Jako první bych zdůraznil, že by ti náš sňatek znemožnil vyrazet do pustiny a hledat *další* vílí krále, které by sis mohla vzít, aniž by ses nejdřív přesvědčila, jestli nejsou stvoření z ledu.“

Chtěla jsem popadnout jeho šálek — ve skutečnosti jsem neměla v úmyslu vylít mu obsah do klína, ačkoli by mi nikdo nemohl mít za zlé, pokud by mi nedopatřením ujela ruka —, ale stihl mi ho sebrat a jeho pohyb byl příliš rychlý, aby na něj mé smrtelnické reflexy stihly zareagovat.

„To není fér,“ stěžovala jsem si, ale on se mi jen smál.

Vtipkování o jeho nabídce sňatku se stalo naší soukromou tradicí, přesto je zřejmé, že ji Wendell nemyslí o nic méně vážně, jak mi sdělil tolikrát, že už to ani nepočítám. Pokud jde o mě, přála bych si, abych se na celou tu záležitost dokázala dívat v humorném světle — opravdu mě přivrhovala o spánek. Žaludek mám jako na vodě, i když tato slova sepisují, a všeobecně vzato, raději o celé té věci nepřemýšlím, abych se vyhnula menším záchvatům paniky. Zčásti je to nejspíš proto, že ve mně představa, že bych se za někoho měla provdat, vyvolává nutkání stáhnout se do nejbližší knihovny a skrýt se mezi policiemi; manželství mi odjakživa připadalo jako nesmyslný podnik. V nejlepším případě představovalo rozptýlení od práce a v nejhorším skutečně *podstatné* rozptýlení od práce, spjaté s doživotním trestem v podobě únavných společenských povinností.

Také si ale důrazně uvědomuji, že jsem měla Wendella odmítnout už dávno a že je kruté vzbuzovat v něm takto naději. Nechci k němu být krutá. To pomyšlení ve mně vyvolává podivný a nepříjemný pocit, jako by mi někdo vymačkával vzduch z těla. Skutečnost je však taková, že

by člověk musel být naprostý blázen, aby si vzal někoho z Lidu. Existuje možná hrstka příběhů, v nichž takový svazek dopadne dobře, zato hora těch, které končí šílenstvím nebo předčasnou a nepříjemnou smrtí.

Rovněž si samozřejmě neustále uvědomuji, jak je směšné, že jsem žena, jíž nabídl sňatek vlíí panovník.

„Aspoň mi napověz,“ vyzval mě Wendell, poté co jsme se pár minut věnovali jídlu.

„Ne dokud se nepustíš do té eseje.“

„I když oceňuju, že nedokážeš pustit z hlavy myšlenku na naši svatbu,“ řekl, „mluvil jsem o tom tvém průlomu. Zredukovala jsi počet možných míst, kde by se moje dveře mohly nalézat?“

„Ach tak.“ Odložila jsem palačinku. „Ano. Přestože můj výzkum ukazuje k řadě pravděpodobných lokalit, bylo by přesnější uvést, že jsem objevila jednu, která vypadá obzvlášť slibně. Nakolik jsi obeznámený s dílem Danielle de Greyové?“

„De Greyové? Moc ne. Byla tak trochu rebelka; ztratila se před desítkami let, potom co se zatoulala do jakési vlíí říše. Její výzkum byl do značné míry zdiskreditován, ne?“

„Ona byla zdiskreditována. Zatkli ji ve čtyřech různých zemích, v tom nejproslulejším případě za to, že ukradla vlíí meč z majetku jistého francouzského vévody. Při té příležitosti z jeho rodu sejmula kletbu, ovšem ne že by jí za to kdy poděkoval. Vždycky jsem její výzkum považovala za příkladný. Škoda, že už se z něj necituje. Při postgraduálním studiu jsem to jednou zkusila a můj vedoucí mě upozornil, že by to nebylo prozíravé.“

„To mě příliš nepřekvapuje. Vědci jsou konzervativní spolek. Připadá mi, že de Greyová pro ně byla až moc zábavná.“

„Její myšlenky jsou novátorské. Vášnivě věřila, že Lid z různých regionů je spolu v užším spojení, než se vědci

domnívají — tehdy to nazývali teorií kupeckých stezek. Vytvořila taky klasifikační systém, který by byl dodnes přínosný, kdyby býval získal větší podporu. Zmizela, právě když zkoumala druhy faunů.“*

Wendell protáhl obličej. „Nenávidím fauny — máme je i v mém království. Jsou to surové malé bestie — a ne v zajímavém smyslu slova. Nechápu, proč s nimi dryádologové tolik nadělají. Co mají u všech všudy společného s mými dveřmi?“

Naklonila jsem se k němu. „V tvém království žije vlastně hned několik druhů faunů, že ano?“

Povzdechl si. „Snažně tě prosím, nenuť mě, abych je vyjmenoval. Mám s těmi tvory co možná nejmíň do činnosti.“

Vytáhla jsem z kapsy knihu — pochopitelně jsem do tlumoku nevložit nic dalšího, pro případ, že by se noha rozhodla z něj vyskočit, jakmile bych rozeprala přezku. Otevřela jsem knihu na straně označené záložkou a podala mu ji. „Přijde ti povědomý?“

„Povědomá,“ odvětil Wendell nepřítomně s pohledem upřeným na kresbu. Zachycovala rozmazanou chlupatou bytost s kozíma nohama a kopyty — mnoho faunů střídá chůzi po dvou a jistý druh shrbeného klusu připomínající pohyb opů. Z faunčiny hlavy vyrůstaly dva majestátní rohy, ostré jako hroty nožů. „Ano. Žijí v horách na východ od mého dvora.“

„De Greyová je nazývala stromovými fauny — ne proto, že žijí v lesích, ale proto, že jejich rohy spletností připomínají letorosty stromů. Je to jedinečný rys jejich druhu.“

* Navzdory námitkám Evanse (1901), Blancheta (1904) a jiných zůstává „faun“ přijímaným pojmenováním všech druhů kopytnatých běžných vlků bez ohledu na velikost či původ. Jedná se o jeden z termínů, jejichž původ lze dohledat u kořenů dryádologie na počátku sedmnáctého století v Řecku.

Vzala jsem si od něj knihu, než stihl přečíst poznámku pod ilustrací — chtěla jsem ho zítra překvapit. Zdálo se, že to uhodl, a usmál se.

„To je všechno, co se prozatím dozvím, vid’? Příběh o vědkyni nechvalné pověsti a k němu dostanu přednášku o běžných vílách? Přitom mi sama neustále předhazuješ, že se chovám záhadně.“

„Někdo, kdo strávil deset let neúspěšným pátráním po obyčejných vílách dveří, určitě vydrží čekat ještě jeden den, a bez reptání,“ zpražila jsem ho, přičemž se mi jen napůl podařilo potlačit domýšlivý úsměv. „Podej mi čaj.“

Zvedl konvici a nalil mi čaj do šálku. Zůstala jsem jako opářená a hleděla jsem na tekutinu.

„Co je?“ zeptal se a odložil konvici. Beze slova jsem ukázala na šálek. Čaj v něm měl modročernou barvu, vznášely se na něm drobounké lekníny a na každém z nich se skvěl dokonalý bílý květ. Na vodní hladině se mihotaly stíny, jako by se nad ní rozkládala klenba tmavých stromů propouštějící pouze nejtenčí sluneční paprsky.

Wendell zaklel. Natáhl se pro šálek, který už jsem však stihla uchopit do dlaní. „Ony *kvitou*?“ žasla jsem. A skutečně, zatímco jsem přihlížela, rozkvetl další leknín a jeho okvětní plátky pohlávaly ve větru, který se nehodil do poklidného cambridgeského počasí. Nedokázala jsem od toho výjevu odtrhnout oči.

Ten prapodivný odvar voněl božsky — hořce a květově, podobně jako čaj, a přitom vůbec ne. Pozvedla jsem šálek, abych doušek upila, jeho okraj ale náhle přikryla Wendellova ruka — zase ten jeho zneklidňující trik, kdy se pohnul rychleji, než to mé smrtelnické oči dokázaly sledovat. „Nedělej to,“ varoval mě a přitiskl šálek na stůl.

„Je v něm jed?“

„Jistěže ne. Je to jen čaj. Takový se běžně podává u snídaně na mém dvoře.“

„Aha.“ Obecně platí, že by se smrtelníci v říši víl měli vyvarovat konzumace čehokoli, zejména vílího vína, které člověka zbavuje zábran. Nejčastěji se stává, že oběť, která se nechá vlákat na vílí slavnost a požije ho, následně tančí, dokud nezemře nebo dokud nezačne víly nudit, což je obvykle jedno a to samé.

„Právě teď nemám chuť tančit,“ řekla jsem. „Díky, že jsi mi zkazil požitek z čaje.“

„To jsem očividně *neměl* v úmyslu. Nechci —“ Zachmuřil se a zavrtěl hlavou.

Vylila jsem čaj do trávy — alespoň z konvice; šálek stále držel Wendell. „Ještě jsem nezažila, že by se ti kouzla vymknula z rukou. Myslel jsi právě teď na domov?“

„Ne víc než obvykle.“ Upil čaje, zavřel oči a pokrčil rameny. „Nejspíš nějaký následek kocoviny.“

Zamyšleně jsem si ho měřila. Mávl na obsluhu a požádal o novou konvici čaje. Náš rozhovor se stočil ke známé debatě o politice katedry. Wendell o tohle téma obvykle nejeví valný zájem, ale vzhledem ke své schopnosti okouzlovat druhé natolik, aby si získal jejich důvěru, je navzdory tomu vynikajícím zdrojem drbů. V současnosti jsme si všichni sázeli na výsledek neutuchajícího sváru mezi profesory Clivem Erringtonem a Sarou Alamiovou, jejíž zažehl zašantročený čajový tác ve společenské místnosti sboru, který zavalil příčinu k obviněním z profesní sabotáže. Alamiová byla přesvědčená, že Errington rozbil její skleněné zrcadlo, v němž držela uvězněné vílí světlo, zatímco Errington se domníval, že ho Alamiová následovala na Wiltshirskou pahorkatinu, aby tam pro skřítky, které zkoumal, zanechávala plesnivé koláčky, což je údajně nesmírně urazilo.

„Promiňte?“

Když jsem se otočila, uviděla jsem mladou studentku, která mi s váhavým úsměvem na zrudlé tváři postávala

za ramenem. „Mrzí mě, že vás vyrušuji, paní profesorko. Chodím na jednu z vašich hodin — na dryádologii v raném novověku.“

„Ach, ano,“ odpověděla jsem, přestože jsem si ji nedokázala zařadit. Koneckonců tuto hodinu navštěvuje více než stovka studentů.

„Bude vám to připadat bláznivé,“ řekla, přitiskla si knihu těsněji k hrudi a já si uvědomila, že to je encyklopedie Lidu, kterou jsem vydala letos v létě. „Ale chtěla jsem vám říct, jakou jste pro mě inspirací. Víte, přišla jsem sem studovat architekturu — tedy, moji rodiče si přáli, abych ji studovala. Ale teď jsem díky vám dospěla k rozhodnutí. Vyberu si jako hlavní obor dryádologii, jak jsem vždycky chtěla.“

„Těší mě, že jsem pro vás byla inspirací. Není to však snadná profese, ani bezpečná.“

„Ach, já vím,“ odpověděla dívka s rozzářenýma očima. „Ale já —“

Vtom její zrak padl na Wendella, který seděl zhrounutý na židli a usmíval se na mě, a jako by zapomněla, co mi říkala. Nejdřív jsem si myslela, že se nechala rozptýlit čistě jen jeho vzhledem, což nebyl zřídkaev jev dokonce ani u těch, kdo ho dobře znali. Domnívám se, že pokud by šlo pouze o jeho pohledný zevnějšek, člověk by si na něj dokázal zvyknout, jenomže Wendell se vyznačuje — nenapadá mě lepší způsob, jak to vysvětlit — jistou živostí, již lze stěží přehlížet. Do značné míry se dá obtížně definovat a třeba jsou jí obdařeni všichni vládcové víl; těžko říct. Jeho přítomnost v sobě má zvláštní ostrost, která vábí pozornost druhých.

Došlo mi to, až když dívka zatékala zrakem zpět ke mně. V jejím výrazu bylo cosi, co jsem předtím viděla u obyvatel Hrafnsviku, a přistihla jsem se, jak svírám rty.

Dívka mi opět poděkovala a poněkud spěšně odešla. Zamračeně jsem se obrátila k Wendellovi.

„Co zas?“ řekl.

„Mám dojem, že zvěsti o tobě doputovaly i do Cambridge,“ poznamenala jsem.

„Ach, dobrotivé nebe.“

Vesničané z Hrafnsviku znali Wendellovu pravou totožnost — nedalo se tomu zabránit. Wendell a já jsme si s tím přespříliš nedělali starosti — je to takové malé zapadlé místo a předpokládali jsme, že jeho tajemství dokážeme snadno zachovat.

Wendell zavřel oči a zamnul si nos. „Jak se to stalo?“

„Nevím. Ale žijeme v moderním světě, Wendelle. Vedoucí katedry už má v kanceláři telefon. Tedy ne že by ho uměl používat...“

Wendell sáhl pro konvici s kávou a já pochopila, že jsem si jeho reakci špatně vyložila — vůbec nebyl zneklidněný, byl jen příliš ve vleku kocoviny. „Co už.“

„Co už?“ zopakovala jsem. „Nevíme, kolik lidí se tu zvěst doslechlo ani kolik z nich jí věří. Nejlepší bude, když to budeme brát vážně. Přinejmenším odteď budeš muset být opatrnější. Nemáš se vždycky na pozoru — nejsem jediná všímavá osoba na planetě, víš? A doufám, že to je poslední čajová konvice, kterou jsi nedopatřením začaroval.“

„Profesorský sbor tomu neuvěří,“ řekl. „Jen si to představ. Připadali by si jako obyčejní hlupáci. Dobře víš, že udělají cokoli, jen aby se *tomu* vyhnuli.“

„Těžko říct,“ namítla jsem. „Máš spoustu nepřátel. Někteří jenom čekají na příležitost, aby tě očernili, a podle mě by fáma, že tu hraješ nějakou krutou vílí hru s cílem všechny nás zesměšnit, tomu účelu skvěle posloužila. Nemůžeme přijít o financování, Wendelle. Potřebujeme ho, pokud máme najít tvoje dveře.“

„Tohle všechno nijak neumenšuje mou bolest hlavy.“ Vzal mě za ruku. „Je to v pořádku, Em. Je to jenom poví-
dačka. Jeden by myslel, že ti na objevení těch dveří záleží
víc než mně!“

„Pochybuju, že je to možné.“ Protože si v jednom kuse
stěžuje, jak se mu stýská po domově.

„Já si to nemyslel.“

Odtáhla jsem ruku a připadala mi přehřátá. „Samo-
zřejmě že mi na tvých dveřích záleží. Představují jednu
z nejzajímavějších záhad, s nimiž jsem se za svou ka-
riéru setkala, a mám v úmyslu ji vyřešit. Znáš mě.“

Usmál se. „Ano. Zním.“

Krátce poté Wendell odešel s tím, že si před první před-
náškou přibližně na hodinku zdřímne a bude doufat, že
se tím bolest hlavy trochu zmírní. Zůstala jsem sedět
u stolku, abych dopila čaj a dojedla toust, a přitom jsem
sepisovala nejnovější dopis pro Lilju a Margret. Pravi-
delně si s nimi dopisuji, stejně jako s Aud a — o něco
zřídkavěji — s Thorou. Představovala jsem si, jak Lilja
otevívá můj dopis u krbu v malé chaloupce, kde bydlí
s Margret. V Hrafnsviku už nepochybně mysleli na nad-
cházející zimu.

Lilja a Margret nepřestávají jevit nepokrytý zájem
o Wendellovu nabídku sňatku a v každém dopisu se za-
jímají, jestli jsem se už rozhodla. Ze začátku jsem jim
narychlo naškrábala pár vyhýbavých zmínek o tom, že
je nepředložené vdát se za někoho z Lidu, ony se ovšem
nepřestaly vyptávat a já jsem jejich dotazům prostě pře-
stala věnovat pozornost. Obě mi schází a moc bych si
přála znovu se s nimi vidět — hlavně Lilja mi vždycky

připadala jako člověk, s nímž se dá nezvykle snadno mluvit.

Mé obavy se zmírnily, když jsem se se Stínem po boku vydala zpět do své pracovny. Od té doby, co jsem získala definitivu, se vznáším na jakémsi spokojeném obláčku. Pro všechny akademiky to je zlatý hřeb kariéry, ale pro mě to platí obzvlášť, protože Cambridge je jediný skutečný domov, jaký jsem kdy poznala. Teď mi připadá, že starobylé kamenné zdi vyzařují přátelskou auru a pěšiny pod nohama jsou najednou příjemnější.

Jak jsem tak kráčela a přemítala o hromadě esejí na stole, které jsem ještě potřebovala oznámkovat, náhle jsem pochopila, proč mi zlostný pohled, jímž mě ten muž se stuhami počastoval, připadal tak povědomý. Stejný pohled jsem mnohokrát viděla u starších profesorů, často když jsem se s nimi dostala do sporu ohledně vědeckých poznatků. V tom pohledu se odráželo jisté zklamání, které je vědcům vlastní, což by vysvětlovalo mou reakci — na kratičký okamžik jsem se cítila jako začínající studentka, která si zapomněla načíst zadaný text.

„Hm,“ broukla jsem znovu, když jsem si to setkání přehrávala v hlavě a zkoumala ho z nových úhlů. Nedomáhala jsem však tu záhadu nijak vysvětlit, a proto jsem ji odložila stranou.

14. ZÁŘÍ — VEČER

No.

Nejsem si úplně jistá, kde začít.

Jako evidentní výchozí bod se nabízí ona příšerná scéna v přednáškovém sále, ale mé myšlenky před ní prchají jako ryby před stínem dopadajícím na hladinu. Nechápu, jak Wendell dokázal po takovém zážitku usnout, a přesto ho slyším, jak pokojně chrápe ve vedlejší místnosti. Řekla bych, že je mu podobné věnovat více pozornosti kocovině než tomu, že došlo k vražednému útoku.

Když jsem se po snídani vrátila do pracovny, už tam na mě čekala Ariadna. Udělala jsem si odbočku do Muzea dryádologie a etnofolkloru v naději, že bych si mohla vypůjčit několik exponátních špendlíků, jež bych mohla zapíchnout do té zatracené nohy, která sebou začala co pár vteřin škubat. Špendlíky jsou vyrobené ze železa a mají hlavičky ve tvaru starých pencí, jelikož si velká část Lidu protiví kov i lidskou měnu. Účinně tudíž pomáhají utlumit případná zbytková očarování, jimiž mohou být artefakty prodchnuty. Ovšem kurátorka, jistá doktorka Hensleyová, mi věnovala pouze výhružný pohled a sdělila mi, že mají nedostatek špendlíků. Doktorka Hensleyová a já nejsme přítelkyně. Hluboce jsem

se jí dotkla, když jsem se přednedávnem zeptala, jestli si smím půjčit určitý artefakt pro Stína, a ona prohlásila, že muzeum není „nějaká knihovna, která by měla sloužit malicherné zábavě vědců“. To byla příliš tvrdá zkouška mé trpělivosti a rozčílilo mě to, jak to dokáže jen urážka knihoven, a po úsečné hádce jsme se ve zlém rozloučily. Asi bych měla považovat za štěstí, že mě z muzea nevyhnala pod palbou prachovek.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se má neteř, když jsem vpadla dovnitř a má dobrá nálada byla minulostí. Odpověděla jsem kladně, ovšem Ariadna mi přesto doběhla do společenské místnosti pro čaj, i když jsem za ní volala, že ho nepotřebuji.

Ariadna se hodně podobá mému bratrovi. Má kulatý obličej s protáhlým nosem pokrytým shlukem pih. Po matce podědila oříškové oči a světle hnědou pleť. Avšak oproti mému bratru, jenž je jednoznačně zamlklé povahy, se Ariadna vyznačuje únavným množstvím energie. Nebyl by to problém, kdyby se mi tak často nepletla pod nohy, potom co se sama dosadila na místo mé asistentky, o což jsem nikdy nestála ani jsem po tom netoužila.

„Copak všichni vědci tvého postavení nemají asistenty?“ zeptala se mě jednou a upírala na mě pohled plný upřímného obdivu. Zmohla jsem se jen na to, abych v odpověď něco zadrmolila, a litovala jsem, že si nechám tak snadno pošimrat ego. Pravda je, že mi její přítomnost nevadí úplně *vždycky*.

„Našla jsi ty Spenglerovy mapy?“ zeptala jsem se jí rázně, když se vrátila, a ignorovala jsem čaj, k němuž přidala talířek mých oblíbených sušenek. Mé strohé chování nemělo nejmenší vliv na její radostné rozpoložení, jež mi připadalo nezdolné. Spěšně přinesla svůj kufřík, z něhož vytáhla složku, ve které se nacházely dva pečlivě složené archy papíru.

„Děkuji,“ odpověděla jsem zdráhavě. Nečekala jsem, že ty mapy objeví tak rychle. „Takže *byly* ukryté v jednom z těch stohů ve sklepe?“

Zavrtěla hlavou. „Přesunuli je do dějepisné knihovny, na poschodí germánských kultur. Musela jsem to probrat s půltuctem knihovníků, ale jakmile jsem přišla na tohle, nebylo těžké je najít.“

„Aha,“ řekla jsem. Ve skrytu duše na mě udělala dojem. Ariadna je možná nejschopnější ze všech studentů, které jsem učila, což je samo o sobě iritující — kdyby byla prokazatelně nešikovná, měla bych důvod, proč se jí zbavit.

„Chceš se na ně podívat?“ řekla. Samým vzrušením opravdu maličko poskakovala, jako dítě polovičního věku, a já se musela ovládnout, abych jí nešlápla na nohu, jen abych ji zastavila.

„Polož je sem.“

Rozložila je na stůl a zatížila okraje několika mými vílími kameny. Přejela jsem rukama po starém papíru. Nebyly to originály, nýbrž kopie nakreslené Klausem Spenglerem v osmdesátých letech minulého století. Originály, které se ztratily nebo skončily založené v hlubinách některého z univerzitních archivů, vytvořila před více než padesáti lety Danielle de Greyová a poté, co v roce 1861 zmizela, se našly mezi jejími věcmi.

Když jsem se map dotkla, můj pohled sklouzl, jak se až příliš často stávalo, k chybějícímu prstu na mé levé ruce. Wendell mi nabídl, že pro mě vytvoří kouzelnou protězu, natolik skutečnou, že sotva poznám rozdíl oproti dřívějšku, ale já to odmítla. Nejsem si zcela jistá proč. Asi si vážím připomínky — a varování —, které mi ono prázdné místo poskytuje. Wendell tvrdí, že to je proto, že ho vnímám jako morbidní suvenýr z dočasného pobytu na vílím dvoře, což je zkušenost, jíž se může

pochlubit jen málo vědců. To však vehementně odmítám, i když se malý hlásek v mé hlavě ptá, jestli by Wendell nemohl mít pravdu.

První mapa zachycovala hornatou krajinu z ptačí perspektivy. Jediné osídlení tvořila nevelká vesnice, označená jako *St. Liesl*, stojící na náhorní plošině mezi vrcholy. Druhá mapa přinášela bližší nákres oblasti v okolí vsi s množstvím zakreslených detailů, včetně pěšin, potoků, jezer a dalších podle všeho zeměpisných prvků — má němčina by potřebovala oprášit.

„Pořád tomu nemůžu uvěřit,“ poznamenala Ariadna a já sebou trhla. Neuvědomila jsem si, že se naklání tak blízko. „Tyhle mapy nakreslila Danielle de Greyová. Danielle de Greyová!“

Povytáhla jsem koutek úst. De Greyová se možná netěšila respektu dryádologické elity, ale její neuctivá povaha ve spojení se záhadou provázející její zmizení z ní mezi vědci z mladší generace učinila něco na způsob lidové hrdinky.*

„Zjistíme, co se s ní stalo?“ pokračovala Ariadna tlumeným hlasem.

* Částečně to zapříčinily zvěsti, že de Greyová, jež svou genialitou poutala pozornost už od mladého věku, vedla na počátku svých studentských let černý trh s esejemi, jenž byl natolik výdělečný, že jí poskytl finance na celé studium. Doktor Marlon Jacobs z Durhamu po odchodu do penze v jednom rozhovoru uvedl, že de Greyové zaplatil pěknou částku za esej, již v roce 1839 uveřejnila *Moderní dryádologie*, která čtvrtletně publikuje pouze jediný příspěvek od studentů, kteří zatím neobdrželi titul, a tento úspěch položil základní kámen jeho kariéry. Jelikož de Greyová pocházela z chudých poměrů a měla ve zvyku bohatým vrstevníkům za svou pomoc účtovat horentní částky, řada lidí ji vnímá jako hrdinku na způsob Robina Hooda. Avšak vzhledem k tomu, že s výjimkou Jacobse nikdo jiný nepřiznal, že by se do takového podvodu zapojil, tyto zvěsti zůstávají ve sféře legend. Z tohoto pramene pochází fráze „hodit de Greyovou“, která se začala užívat jako označení řady forem akademického plagiátorství.

„Ta možnost tu rozhodně je,“ odvětila jsem vyhýbavě a opět jsem mapy složila.

„Kdy vyrazíme?“

„Jakmile to s Wendellem zařídíme. Doufám, že do konce měsíce.“

Stín tiše odrfl. Seděl ve dveřích s očima upřenýma na bod opodál na chodbě — dveře Wendellovy pracovny. Vybavila jsem si, jak se po celou snídani opíral Wendellovi o nohy a ani se nehnul. Dokonce ani neškemral o zbytky. Při té vzpomínce se mi v hlavě spojilo několik okamžiků a napůl zformovaných myšlenek jako hvězdy v souhvězdí a utvořily znepokojivý vzorec.

„Ariadno,“ zeptala jsem se, „kdy jsi včera večer odešla z hospody?“

Zatvářila se provinile. „Obávám se, že pozdě. Když jsem se probudila, pořádně mě bolela hlava, ale naštěstí se ráno věnuju pohybovým cvičením. Ta mě pokaždé dokážou vzpružit bez ohledu na to, jakou jsem měla noc. Začínám rychlým během okolo Tenant's Green. Potom se soustředím na dechová cvičení, která —“

„Byla jsi celou tu dobu s Wendellem? Tedy s doktorem Bamblebym?“

„Většinou ano.“ Zamyslela se. „I když u našeho stolu bylo celkem plno. Nakonec jsem si sedla s jeho studenty, aby chom uvolnili místo profesorům.“

„A znala jsi všechny, kdo se tam sešli? Všichni to byli členové katedry a studenti, nebo tam přišli i gratulanti mimo univerzitu?“

„No... nejsem si jistá,“ odpověděla. „Většinou tam byli lidi z katedry dryádologie a několik knihovníků a profesorů dějin umění, se kterými se doktor Bambleby přátelí. Ale jak oslava pokračovala, objevilo se tam pár lidí, které jsem nepoznávala.“

„A doktor Bambleby je poznal?“

Zasmála se. „Nejsem si jistá, jestli by koncem večera poznal i mě. Většina z nás na tom byla podobně. Byla to výborná narozeninová oslava.“

Poklepala jsem prsty o stůl. Napadlo mě, že bych Wendela navštívila v jeho bytě — ale bylo to nutné? Měla jsem kontrolovat, jak na tom je? Král víl?

Než jsem se stihla tak, či onak rozhodnout, chodbou se rozezněly kroky. Velice důrazné kroky, provázené stejně důrazným dýcháním, které téměř přecházelo ve funění. Stín zavrčel a já napůl čekala, že se mi do pracovny přiřítí nějaká děsuplná víla, ale Ariadna spěšně zamumlala: „To bude vedoucí katedry. Předtím tě hledal. Něco mu přelétlo přes nos —“ A pár vteřin nato mi vpadl do pracovny sám vedoucí.

Doktor Farris Rose zastává úřad vedoucího katedry už více než deset let. Převzal ho po Letitii Barristerové, kterou unesl na Heridách bogle, a když se o několik týdnů později vrátila, byla zestárlá přibližně na devadesát let (v době zmizení jí bylo čtyřicet osm). Rose je zavalité postavy, pleš na temeni hlavy mu lemuje hříva bílých vlasů a jeho věk se nedá přesně určit, což je u dryádogů častým jevem. Odhadem mu může být něco mezi padesáti a sedmdesáti. Dokonce i ve vědeckých kruzích ho považují za známého výstředníka, který trvá na tom, že bude za všech okolností nosit oblečení naruby — což sice může být užitečná strategie, jak uniknout pozornosti víl a zmást jejich čáry, ovšem pokud se z toho stane všeobecný zvyk, působí to ve společnosti rozpaky —, přičemž na látku našil tolik mincí, že při jakémkoli náhodném pohybu cinká. Od zápěstí až bůhvíkam se mu táhne síť tetování, která jsem nikdy neviděla odhalená a jejichž zakončení je předmětem vášnivých spekulací mezi studenty i některými členy katedry. Údajně má jít o jakési ochranné symboly. Jeho vědecká práce má

široký záběr a těší se úctě — koneckonců je autorem pís-
kovcové teorie* —, ale nemá mnoho přátel a kolují o něm
zvěsti, že ho na post vedoucího katedry jmenovali jen
s nevolí, protože nikdo podobného postavení o tu práci
nestál. Na tom však opět není nic pozoruhodného. Pře-
vážná většina dryádologů žije podobně jako kočky — je-
den druhého podezírávě a nepřátelsky pozoruje.

Ihned bylo jasné, že Rosovi skutečně něco přelétlo
přes nos a že za to nějak můžu já. Zdálo se, že při po-
hledu na mě dočasně ztratil řeč, a beze slova mi na stůl
praštil velkou knihu, přičemž smetl na podlahu táč
s čajem. Ariadna nepatrně vyjekla a spěchala posbírat
střepy.

„Co to proboha —!“ spustila jsem.

„Kde je?“ obořil se na mě Rose. Bledá kůže mu zbru-
nátěla. „Vy dva jste spolu jedna ruka.“

„To netuším,“ odpověděla jsem chladně, protože měl
přirozeně na mysli jen jednu osobu. Pak jsem se ovládla,
zohlednila jsem jeho postavení a podstatně klidnějším
tónem jsem dodala: „Zhruba za hodinu má přednášku.
Můžete ho předtím zastihnout —“

„To je jedno,“ utnul mě. Uvědomila jsem si, že to, co
jsem zprvu pokládala za hněv, byl ve skutečnosti pro-
jev jakéhosi spravedlivého zadostiučinění. „Možná je
to takhle lepší. Koneckonců vás budeme muset vyhodit
každého zvlášť.“

Ztuhla jsem. Chvíli v místnosti zazníval pouze zvuk
provázející Ariadnu, která nabírala střepy šálku na táč —
cink, cink, cink. „Cože?“

* Teorie, podle níž víly utváří po kulturní i fyzické stránce vrstvy pří-
běhů, které Rose dělí na dvě kategorie: cizí, k nimž se řadí všechny
příběhy, jež vyprávějí smrtelníci a Lid z nespřízněných říší, a domácí,
tedy příběhy, které Lid vypráví sám o sobě.

„Zatím tedy ne,“ dodal rozmrzele. „Musím shromáždit důkazy a přednést je nejvyšším představitelům katedry. Budu však požadovat, abychom na zítřek svolali mimořádnou schůzi. Nepochybuji, že s mými závěry budou souhlasit.“

Měla jsem pocit, jako bych uvízla v mocném proudu, který mě unášel dál a dál od pobřeží. Nejhorší na tom bylo, že se mi z hlavy vykourily veškeré myšlenky — všechny mé pečlivě srovnané myšlenky a teorie se vypařily. „Mám *definitivu* — nemůžete —“

„Vážně jste takový blázen?“ pronesl s takovým opovržením, že mě to přimrazilo k židli. „Rozhodně vás *můžeme* vyhodit, pokud máme důkazy o profesním přestupku. A jak jsem řekl, já ten důkaz mám.“

Pokývl ke knize, na niž jsem dočista zapomněla. Roztřesenýma rukama jsem ji otevřela. Byla to svázaná sbírka deníků — *Dryádologická teorie a praxe*, sedmnáctý svazek, jenž pokrýval rok 1908. Všimla jsem si, že v něm Rose vyznačil dva články, které napsal Wendell.

V duchu jsem zasténala. „Jde o tu výpravu do Schwarzwaldu.“

„Ne,“ odvětil. „V tom případě jsem nedokázal jednoznačně prokázat, že svá pozorování zfalšoval. Stejně jako většina úspěšných šarlatánů i on po sobě dokáže obratně zamést stopy. Ovšem sem tam se podřekne.“ Zabořil prst do obsahu a přečetl: „Chodit spát se slepicemi: Důkaz chovu zvířat u skřítků hospodářičků z velšských blat.“ V této stati argumentuje, že obyčejné domácí víly odpovídají za odhánění vlků od ovcí — předpokládám, že za pomoci košťat a prachovek. Mluvil jsem se dvěma sedláky, které údajně vyzpovídal — nemají problémy s vlky, protože řčení vlci byli vybiti už před desítkami let. A pokud jde o tento článek o rozměrném shluku vílích kamenů, který odkryl v Dolomitech a následně ho

prohlašoval za důkaz, že se tam nacházelo bojiště urozených víl, zaplatil několika místním zedníkům, aby tam ty kameny rozestavili podle vytyčeného vzorce. Většina se k té záležitosti nechtěla příliš vyjadřovat, ovšem tato zvěst se traduje po vsi a já nakonec jednoho dokázal přesvědčit, aby mi řekl víc.“

Rázně jsem knihu zavřela. Rose na mě vždy působil jako hrůzu nahánějící osobnost, a to i v malých dávkách, a jak tam tak stál a mračil se na mě, dělalo mi potíž najít správná slova. Když jsem je ze sebe vyloudila, v porovnání s jeho zvučným barytonem, který mi vždycky připadal jako stvořený pro pódia a přednáškové sály, zněla tiše. „Co to má společného se mnou? Moje jméno není s žádným z těch článků spojené. Vůbec netvrdím, že jsou autentické, a jste blázen, pokud si myslíte, že můžete ohrozit mou kariéru na základě toho, s kým se přátelím.“

Usmál se sevřenými rty. „Přezkoumal jsem váš příspěvek o ljosslandském Lidu, který jste letos společně se vši slávou představili v Paříži,“ řekl. „Je to snůška žvástů.“

Samým pobouřením mi spadla čelist. A ten vztek byl úleva — byl daleko lepší než mrazivý děs, který mě předtím ochromil. „*Snůška žvástů*? Jak se opovažujete —“

„Jak se opovažuji? Vaše tvrzení jsou natolik směšná, že žasnu, jak vás mohlo vůbec napadnout, že vám projdou. Podstrčenec, který se chová jako zlovolný šotek? Lid tak mocný, že dokáže stáhnout k zemi polární záři? Čiré nesmysly.“

„Pokud si promluvíte s obyvateli Hrafnsviku, sdělí vám —“

„Nemusím s nikým mluvit. Odpovídá to povšechnému vzorci chování, který vidáme u Bamblebyho — divoké, iracionální výroky nepotvrzené předchozím bádáním.“

„Pokusíte se mě zbavit, protože shledáváte chování Lidu iracionálním?“ Přelétla jsem ho pohledem od hlavy k patě a nemohla jsem uvěřit, že jsem tohoto muže kdy respektovala. „Jde o mou encyklopedii, že ano?“

Na tváři se mu objevil neoblomný výraz. „Nezamlouvá se mi, co naznačujete, Emily.“

Nevěřicně jsem se rozesmála. „A mně se nezamlouvá, když mě někdo obviňuje z profesního pochybení.“

Jeho reakce posílila má podezření. Zaslechla jsem šeptandu o tom, že Rose pracoval na své vlastní encyklopedii Lidu a tento projekt zabral velkou část jeho kariéry. Předtím ani poté, co má kniha vyšla, se mi o tom nemínil, ovšem naše už beztak chladné vztahy ochladly podstatně víc.

„Nechci naznačovat nic nepředloženého,“ prohlásila jsem. „Proto to řeknu na rovinu: nesnášíte mě. Strávil jste roky prací na vlastní encyklopedii, posedle jste zkoumal každý detail, jak to máte ve zvyku, a přitom jste se nechal příliš oslepit vlastní arogancí, takže vás ani nenapadlo, že by vás mohl někdo předběhnout. Měl byste z toho užitek, kdybyste mi zkazil pověst, že je to tak? Často jsem si všimla, pane profesore, že ať my vědci kroučíme hlavami nad nemorálností Lidu sebevíc, při řadě příležitostí dokazujeme, že jim nemáme stran morálky co vyčítat.“

„To už stačí.“ Jeho slova zněla tak mrazivě, že jsem sebou chtíc nechtíc trhla. „Nemáte nejmenší ponětí, co říkáte. Namísto odvedení práce potřebné k tomu, abyste vynikli, jste se uchýlili k podvodu, abyste pokročili v kariéře, a nyní ponesete následky.“ Obrátil se k odchodu — poměrně dramaticky, napadlo mě, ačkoli jsem neměla náladu se tomu pošklebovat. Bylo mi zle.

Na prahu se zastavil. „Dnes má přednášku, že? Možná se na ni zajdu podívat.“

Můj pocit nevolnosti se jen zhoršil. Starší členové sboru naše přednášky pravidelně hodnotí a jejich závěry tvoří součást našeho každoročního pracovního hodnocení. Bylo však zřejmé, že Rose měl jiné úmysly. Představila jsem si, jak Wendell baví své studenty komickými tvrzeními nebo matoucími základními fakty, protože se nenamáhal otevřít žádnou z učebnic, které jim osobně zadal. Mohl se taky ze svých přednášek dočista ulít, aby si dopřál pořádného šlofíka. Všechno se mi zdálo možné.

Rose se pousmál nad mou reakcí a vykročil ven a ten směšný, naruby obrácený kabát na něm zazvonil, když zavadil o zárubeň. Ariadna dosud dřepěla na podlaze vedle rozbitého porcelánu a rozsypaných sušenek a ve tváři byla celá bledá. Dlouho jsme se na sebe dívaly v na-
prostém tichu.

Wendell nebyl u sebe v bytě, což znamenalo, že musel vyhledat jedno ze svých dalších oblíbených míst pro odpočinek, buď ve stínu vrby na klidné straně Brightwell Green, nebo na lavičce ukryté v háji topolů vedle řeky. S Ariadou jsme se rozdělily, abychom každá zkontrolovala jedno místo, ale buď si to Wendell se schrupnutím rozmyslel, nebo si našel novou skrýš, protože jsme po něm nenašly ani stopu. Po chvíli nerozhodného strachování jsem se vydala do přednáškového sálu.

Wendell už zahájil přednášku, což znamenalo, že musel začít včas — aspoň to mě maličko uklidnilo, i když mi bylo jasné, že jen to ho nezachrání. Když jsem vklouzla na místo vzadu, všimla jsem si Rose dole poblíž přední části učebny, jež měla tvar amfiteátru. Měl přichystané poznámky a pero a s výrazem nevzrušené

zlomyslnosti se opíral na židli. Z každého jeho póru sálal nepřátelský záměr. Měla jsem podezření, že pokud by si Wendell uvázal nakřivo kravatu, Rose by si to poznamenal a využil jako důkaz, který by proti němu mohl přednést.

A co se Wendella týkalo? Vůbec si nevšiml, jaké mu hrozí nebezpečí. Obcházel sem a tam, povětšinou ignoroval poznámky v rukách, zatímco podle všeho přednášel o vílích mohylách na Normanských ostrovech — říkám *podle všeho*, protože výklad obohacoval o početné odbočky, jež sice s ústředním tématem měly něco společného, ale dodávaly celé přednášce zmatečnou strukturu. Už jsem Wendella v minulosti při učení sledovala a samozřejmě jsem ho viděla vystupovat s příspěvky na početných konferencích a vím, že se povšechně hodně spoléhá na styl sdělení na úkor podstaty, ovšem tato přednáška mi připadala chaotická i na jeho poměry. Občas se zastavil, aby něco napsal na tabuli, načež hodil křídou přes rameno.

„Promiňte, pane profesore,“ ozvala se jedna z mladých žen v první řadě a zvedla ruku. Zdálo se, že studenti v první řadě patří k jedné skupině, často se navzájem poštuchovali a propadali tichým záchvatům chichotání. Mladé ženy a hrstka mladých mužů, většinou Wendella upřeně pozorovali s bradami podepřenými dlaněmi a pak něco špitali sousedům.

„Ano?“ řekl Wendell. Vypadalo to, že se mu při tom vyrušení ulevilo a vzal ho jako příležitost, aby se opřel o pultík a promnul si hřbet nosu.

„Jak dlouho už studujete Lid?“ zajímala se dívka. Připadala mi nanejvýš o rok o dva starší než Ariadna. „Já jen, že vypadáte hrozně *mladě*, pane profesore.“

Její zcela jasný tón vyvolal v tlupě v první řadě i mezi mnoha dalšími v učebně vlnu hihňání. Wendell si buď

nevšímal jejího tónu ani hihňání, nebo — což mi připadalo pravděpodobnější — byl příliš zaujatý svým utrpením, že mu to uniklo. Znovu si promnul nos a přitom se loktem opíral o pultík. „Někdy mi to připadá jako věčnost,“ pronesl monotónně, čímž si vysloužil další příval smíchu. Rose se opřel na židli a působil zklamaně.

Wendell pokračoval v přednášce a přeskočil přitom vodní babici z Guernsey, což bylo zvláštní. Snadno jsem uhodla důvod, protože Wendellovy znalosti folkloru Normanských ostrovů mají dost slabých míst — stejně jako jeho vědomosti o folkloru většiny regionů mimo jeho vlast. Rose si té vynechávky naneštěstí všiml také a vrhl se do útoku.

„Profesore Bambleby,“ spustil hřmotným hlasem, který uplatňuje při svých vlastních přednáškách. „Kdo jako první pořídil záznam o vodní babici z Guernsey?“

„Ach.“ Wendell zlehka pozvedl hlavu a nevzrušeně přelétl pohledem po třídě, jako by měl odpověď na jazyku. Předtím na sobě nedal znát, že by zaznamenal mou přítomnost, ale jeho zrak mě neomylně vyhledal a já nelslyšně naznačila: *Walter de Montaigne*.

„Walter de Montaigne, pokud mě paměť neklame,“ prohlásil Wendell.

Rose našpulil rty a něco si naškrábal do notesu. Upírala jsem pohled do Wendellových očí, krátce jsem kývla směrem k Rosovi a snažila jsem se ho upozornit, v jak nebezpečné situaci se ocitl, což zabralo zhruba tak, jak by u něj člověk mohl čekat. Wendell na mě upřel nechápavý pohled.

Začal znovu mluvit, jenže v ten okamžik zhasla světla.

„Zatracená elektřina,“ zamručel Wendell. „Nechápu, proč mrhali financemi, aby přešli na systém, který je spolehlivý jako mušketa. No, to nic — pořád máme okna. Zatneme zuby a budeme pokračovat jako somersetští

kníží goblini, kteří pracují jen v noční tmě. Omlouvám se, že nedostanete mléko s medem.“

Studenti se znovu dali do smíchu. Začínala jsem mít dojem, že by se Wendellovi mohlo vážně podařit situaci ještě víc nezhoršit. A právě v tu chvíli jsem si všimla světla.

Nikoli elektrického osvětlení nad námi, které zhaslo, ale třpytivých teček, jež se sem nesly zpod zadních dveří. Wendell si jich nevšiml, zato někteří studenti ano a začali si něco tiše říkat. Tečky byly tak zářivé, že mi při pohledu na ně naskočily před očima temné skvrny.

Odstřčila jsem židli a všechno jako by se zpomalilo, jako by čas uvízl v lepkavé míze. Okamžik nato vstal také Rose a z tváře se mu vytratil pohrdavý výraz. Zachytil můj pohled a v tu chvíli jsme si beze slov porozuměli. Otevřel ústa, aby něco vykřikl.

Dveře se prudce rozlétly.

Místnost zaplavily víly, tiché jako dech větru. Byly čtyři — ne, bylo jich pět. Pluly spolu vzduchem jako voda. Byly oděné v příliš dlouhých pláštích ze stínů, v nichž se jejich přesné pohyby téměř nedaly vysledovat. Někdy připomínaly pouhé vlny v temnotě a pak zase dopadly na všechny čtyři, pohybovaly se jako vlci a v dlouhých čelistech se jim leskly zuby.

Věděla jsem — uhodla jsem to okamžitě —, že se jedná o šedé sheerie, druh společenských víl, které lze potkat v Irsku. Šedé sheerie jsou na rozdíl od svých sourozenců žijících v bažinách smrtící bytosti a urozené víly si je najímají jako vrahy. Používají svá světla, jež se pohupují ve vzduchu nad nimi, k oslnění obětí, než na ně vzápětí zaútočí.

Něco v tom duchu jsem začala vykřikovat, když posluchárnu zachvátil chaos. Prikazovala jsem studentům,

aby si zastínili oči, ale Rose vylezl na židli a svým nej-
mocnějším hlasem zaburácel: „Utíkejte! Zachraňte se!“,
čímž dosáhl podstatně užitečnějšího efektu. Studenti se
dali do křiku; polovina se rozběhla ke dveřím a druhá
polovina k vysokým oknům, za nimiž se nacházela pří-
zemní zahrada. Tím se nejspíš zachránili před vzájem-
ným ušlapáním, neboť prchající davy získaly dvě doda-
tečné možnosti úniku. Přesto jsem zahlédla, jak několik
studentů jejich kolegové strhli k zemi a narazili s nimi
do lavic, a další se vrhali okny ven s takovou vervou, že
napadali do kachního rybníčku.

„Wendelle!“ křikla jsem, protože si sem ty šedé sheerie
samozřejmě přišly pro něj. Myslím, že se na něj ihned
nevrhly jen proto, že ho dva z jeho studentů při útěku
porazili a skončili na hromadě přímo na něm. Šedé
sheerie jsou slepé a vyhledávají své oběti stejně jako
vlci — po čichu.

Ulička byla ucpaná, proto jsem do přízemí přednáško-
vého sálu přelezla přes lavice a přitom jsem stále dokola
odříkávala jedno ze Sloz moci. Netušila jsem, jestli mě
díky tomu obklopí kromě mého obyčejného pachu i pach
neviditelnosti, ale zdálo se, že ano, protože sheerie si mě
vůbec nevšímaly. Jedna z nich děsivě zavyla, zpola jako
člověk, zpola jako vlk, a víly se rozprostřely po místnosti
a kousaly utíkající studenty. Očichávaly podlahu, vzduch,
kouty. Štvanice začala.

Wendell ze sebe odstrčil studenty a vstal. Nejbližší
víla se vmžiku otočila a Wendella náhle obklopilo mračno
drobných světýlek podobných muchničkám.

To už jsem však vytrhla kabát Rosovi, který prskal
a vrískal jako děčko. Byl příliš šokovaný, aby mě zastavil.
Kabát jsem přehodila Wendellovi přes hlavu. Vílí světla
zhasla, jakmile na ně dopadla tíha kabátu napěchova-
ného mincemi — jako když sfouknete svíčku.

„Děkuju, Em,“ řekl Wendell a odhodil kabát stranou. Náhle se mi zatočila hlava a byla jsem celá zmatená, protože mě popadl a stočil mě stranou, aby mě ochránil před sheerí, jež se na nás vrhla; až na to, že to provedl tak rychle, že jsem to ani nepostřehla.

„Slovo!“ pronesl mi do ucha jeho hlas a já se vzpamatovala a pootevřela jsem ústa, abych ho začala opět odříkávat. Ani ne okamžik nato jsem vrazila zády do tabule — Wendell mě odstrčil stranou boje a byl ten tam. Na kůži jsem cítila mravenčení — jako by se mě letmo dotkl duch.

„Tužku!“ zahulákal na mě, když přeskočil stůl.

Sheerie, která na něj zaútočila, do stolu narazila a odkulila se směrem k Rosovi, jenž opět zavřeštěl.

„Hoď mi jednu ze svých tužek!“ křikl Wendell.

„Zbláznil ses?“ křikla jsem, ale to už jsem z kapsy kabátu vytáhla tužku a hodila mu ji na hlavu.

Začala se proměňovat, ještě než k němu přilétla. Prodloužila se a probleskla skrz stíny — v podobě meče. V ten okamžik jsem zalitovala, že jsem mu mířila na hlavu, Wendell však meč chytil s grácií zkušeného šermíře, jímž ostatně také byl.

Sledovat Wendella s mečem je jako sledovat ptáka sešakujícího z větve — je v tom něco bezmyšlenkovitého, vrozeného. Budí v člověku dojem, že bez meče není zcela sám sebou, že jakmile se ho chopí, ocitne se zpět ve svém nejpřirozenějším živlu.

Zabodl meč do nejbližší sheerie, a ještě než padla k zemi, hbitě se otočil a sekl do víly za sebou. Rozťal ji jako přezrálé ovoce. Ostatní tři padly stejně snadno.

Většina studentů už stihla utéct, ale hrstka tu zůstala. Postávali ve dveřích v zadní části přednáškového sálu. „Utíkejte!“ křikla jsem na ně. A pak, protože tam pořád jen tak stáli, vypadali znepokojeně a vylekaně, a také

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Mapa Jinozemí Emily Wildové***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.